

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวทีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนอนุบาลดำเนินสะดวกจังหวัดราชบุรี

The Effects of Using a Guidance Activities Package to Develop Gratefulness of
Prathom Suksa VI Students at Anuban Damnoen Saduak School in Ratchburi Province

พระสุชาติ แยมกลัด (Suchart Yamklat)¹ นรินาถ แสนสา (Niranart sansa)²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบความกตัญญูทเวทีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี ในกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที (2) เปรียบเทียบความกตัญญูทเวทีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวทีกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี ปีการศึกษา 2559 ได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม กลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที (2) แบบวัดความกตัญญูทเวทีที่มีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .90 และ (3) กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีผลการวิจัยปรากฏว่า (1) ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที มีความกตัญญูทเวทีสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (2) ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที มีความกตัญญูทเวทีสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ ชุดกิจกรรมแนะแนว ความกตัญญูทเวที นักเรียนประถมศึกษา

¹ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์ศึกษา ศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

Abstract

The objectives of this research were (1) to compare the levels of gratefulness of Prathom Suksa VI students in the experimental group at Anuban Damnoen Saduak School in Ratchaburi province before and after using a guidance activities package to develop gratefulness; and (2) to compare the gratefulness level of Prathom Suksa VI students in the experimental group who used the guidance activities package to develop gratefulness with the counterpart level of the students in the control group who undertook traditional guidance activities. The research sample consisted of 60 Prathom Suksa VI students in two intact classrooms of Anuban Damnoen Saduak School in Ratchaburi province during the 2016 academic year, obtained by cluster sampling using the classroom as the sampling unit. Then students in one classroom was randomly assigned as the experimental group; while students in the other classroom, the control group, each of which consisting of 30 students. The employed research instruments comprised (1) a guidance activities package to develop gratefulness, (2) a scale to assess gratefulness, with reliability coefficient of .90, and (3) a set of traditional guidance activities. Statistics employed for data analysis were the mean, standard deviation, and t-test. Research findings showed that (1) after the experiment, the post-experiment gratefulness level of the experimental group students who used the guidance activities package to develop gratefulness was significantly higher than their pre-experiment counterpart level at the .05 level of statistical significance; and (2) after the experiment, the gratefulness level of the experimental group students who used the guidance activities package to develop gratefulness was significantly higher than the counterpart level of the control group students who undertook traditional guidance activities at the .05 level of statistical significance.

Keywords: Guidance activities package, Gratefulness, Prathom Suksa

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

บทนำ

ความกตัญญูทเวที คือ คุณธรรมที่สำคัญยิ่งในสังคมเป็นหลักธรรมเชื่อมความสัมพันธ์ของคนในสังคมให้เกิดความสำนึกในพระคุณและตอบแทนพระคุณซึ่งกันและกันอันเป็นคุณธรรมสำคัญที่ช่วยค้ำจุนสังคมให้มีความมั่นคงและสันติสุข ซึ่งเป็นคุณธรรมของคนดีที่สำคัญข้อหนึ่งคือ ความกตัญญูทเวที ดังที่สมเด็จพระสังฆราช (สา) ทรงประพันธ์ไว้เป็นภาษาบาลีว่า

นิมิตต์ สาธูปานักตัญญูทเวทีตา

ความกตัญญูทเวที เป็นเครื่องหมายแห่งคนดี

ความกตัญญูทเวทีเป็นจุดแข็งของสถาบันครอบครัวไทยมาแสนนาน ขนบธรรมเนียมประเพณีที่สั่งมาทั้งหลายของคนไทยล้วนแต่มีความกตัญญูทเวทีเป็นที่ตั้งและเป็นไปเพื่อรักษาและส่งเสริมให้คุณธรรมข้อนี้ให้คงมีอยู่ในโลกอย่างแน่นแฟ้นและไม่เพียงแต่ชาวไทยเราเท่านั้นที่ให้ความสำคัญกับความกตัญญูทเวที ชาวจีนเองก็รับเอาความเชื่อจากบรรพบุรุษในลัทธิขงจื้อที่มีคำสอนเน้นในเรื่องความกตัญญูทเวทีต่อพ่อแม่และบรรพบุรุษความกตัญญูทเวทีเป็นสิ่งที่ควรยกย่องเป็นสิ่งแรกที่ประเทศชาติต้องการและมีความจำเป็นต้องปลูกฝังให้ถึงพร้อมในสถานการณ์ปัจจุบันคือความกตัญญูทเวทีดังนั้นก็ควรปลูกฝังคุณธรรมข้อนี้ในทุกสถาบันตั้งแต่ระดับครอบครัวจนถึงประเทศชาติ

ปัจจุบันเยาวชนและนักเรียนขาดความกตัญญูทเวทีต่อพ่อแม่ ไม่เชื่อฟังคำสอนของพ่อแม่ และครูอาจารย์ตลอดจนมีพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น โต้เถียง พูดจาไม่ไพเราะ พูดจาก้าวร้าว ไม่ให้เกียรติ ไม่สนใจความรู้สึกของพ่อแม่ ติดเพื่อน เชื่อเพื่อน ตลอดจนขาดความมั่นใจซึ่งสิ่งนี้ได้ว่า บุคคลที่กล่าวมานั้น ขาดความกตัญญูทเวทีต่อตนเองด้วย

ในปัจจุบันโรงเรียนอนุบาลดำเนินสะดวก เป็นโรงเรียนที่เข้าร่วมในโครงการโรงเรียนวิถีพุทธ ที่ได้นำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา มาเป็นแนวทางในการสอน เพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกฝนนิสัยให้เป็นผู้รู้คุณธรรม ให้มีความกตัญญูทเวทีรู้บุญคุณต่อผู้มีพระคุณ และจากการได้วิเคราะห์หลักสูตรสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เมื่อปี พ.ศ. 2550 ของโรงเรียน พบว่านักเรียนมีความต้องการการอบรมสั่งสอนด้านความกตัญญูทเวทีอีกเป็นจำนวนมากเนื่องจากความสัมพันธ์บุคคลภายในครอบครัวน้อยลงให้เวลากับสื่อมากกว่าได้รับข่าวสารหรือเรื่องราวต่างๆ พบว่าเด็กเกิดพฤติกรรมเลียนแบบเพราะรับเอาวัฒนธรรมสมัยใหม่ที่มุ่งแสพแต่วัตถุนิยมสำคัญจนลืมความกตัญญูทเวทีต่อบุคคลที่ควรกระทำ ดังนั้นจึงควรปลูกฝังคุณธรรมด้านความกตัญญูทเวทีให้แก่ นักเรียน เพื่อให้ นักเรียนรู้จักการตอบแทนผู้มีพระคุณ ซึ่งการพัฒนาคุณธรรมด้านความกตัญญูทเวทีนั้น การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวถือว่าเป็นแนวทางหนึ่งที่สามารถพัฒนาความกตัญญูให้เกิดขึ้นได้

ชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่มุ่งพัฒนา สร้างเสริม ป้องกันและแก้ปัญหาให้กับทุกกลุ่มคนทั้งเด็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ ในขอบข่ายด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัวและสังคม โดยมีรูปแบบและเทคนิคหลากหลาย อาจเป็นกิจกรรมแนะแนวโดยตรงหรือผสมผสาน ในการเรียน การสอน การฝึกอบรม ประชุมสัมมนา ทั้งรายบุคคลและกลุ่ม ดังที่ สมร ทองดี และปราณี รามสูตร (2545: 8-10) กล่าวว่า การดำเนินกิจกรรมแนะแนว หากกระทำได้เหมาะสม จะส่งผลดีต่อผู้รับบริการในการแก้ปัญหา เช่น การทะเลาะวิวาท พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ปัญหายาเสพติด การขาดความมีระเบียบวินัย ขาดคุณธรรม จริยธรรม และความรับผิดชอบ ซึ่งหากบุคคลเหล่านี้ ได้รับการช่วยเหลือที่เหมาะสม โดยใช้กระบวนการทางการแนะแนว ก็น่าจะเป็นทางเลือกหนึ่งที่จะแก้ปัญหาได้ซึ่งจะส่งผลดีต่อผู้เกี่ยวข้อง ชุมชน สังคม ประเทศชาติ และนอกจากช่วยให้ผู้รับบริการ ได้พัฒนาตนเองแล้วยังสามารถสร้างคุณประโยชน์แก่สังคมได้ ช่วยให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ซึ่งเป็นเป้าหมายที่สังคมปัจจุบันปรารถนาให้เกิดขึ้น ดังนั้นกิจกรรมแนะแนวจึงมีความสำคัญทั้งต่อผู้ให้และผู้รับบริการ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวทีที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวทีให้ตรงตามเป้าหมายที่ต้องการพัฒนามีการวิเคราะห์องค์ประกอบย่อยของความกตัญญูตเวที อย่างครอบคลุมและได้สร้างกิจกรรมแนะแนวทั้ง 13 กิจกรรมของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวที ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของแต่ละองค์ประกอบเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาความกตัญญูตเวที เป็นแนวทางใหม่ในการปลูกฝังพัฒนาความกตัญญูตเวทีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลดำเนินสะดวกจังหวัดราชบุรี ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวที ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลดำเนินสะดวกจังหวัดราชบุรี โดยจะนำมาพัฒนาต่อไป และเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

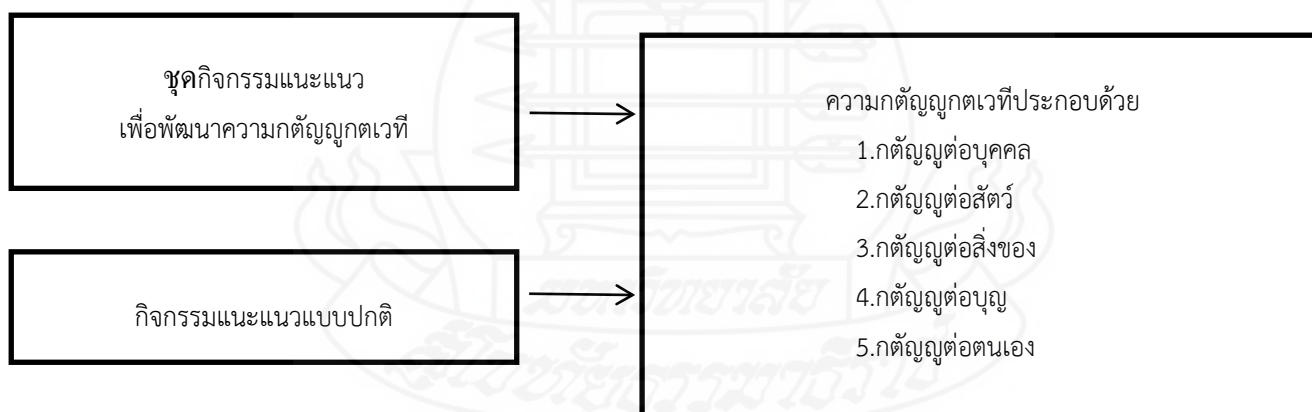
1. เพื่อเปรียบเทียบความกตัญญูตเวทีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวที
2. เพื่อเปรียบเทียบความกตัญญูตเวทีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวทีกับกลุ่มควบคุม

กรอบแนวคิดของการวิจัย

กรอบแนวคิดของการวิจัยมี ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. ภายหลังจากใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวที นักเรียนกลุ่มทดลองมีความกตัญญูตเวทีสูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
2. ภายหลังจากทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวทีที่มีความกตัญญูตเวทีสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ชุดกิจกรรมแนะแนว หมายถึง ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วย 13 กิจกรรม ได้แก่ 1) ปฐมนิเทศ 2) ลูกคือดวงใจของพ่อแม่ 3) เย็นยอดกตัญญู 4) คำน้อย แม่มหัศจรรย์ ที่โลกไม่มีวัน 5) บันทึกเล่มที่ 15 6) รางวัลให้ครู 7) ศิษย์หัวตื้อ 8) โคด้ายดอกตัญญู 9) โรงเรียนมีบุญคุณแก่นักเรียน 10) เพื่อนเอ๋ย สายไปหรือเปล่า 11) การให้..คือการสื่อสารที่ยิ่งใหญ่ 12) การควบคุมตนเอง และ 13) ปัจฉินิเทศ

2. ความกตัญญูทศเวที หมายถึง ความรู้สึกสำนึกในบุญคุณและการแสดงความกตัญญูทศเวที ตอบแทนพระคุณต่อบุคคลหรือสถาบันที่ทำประโยชน์หรือความดีต่อตน โดยการตอบแทนนั้น ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งของ อาจเป็นการกระทำหรือคำพูดก็ได้ แต่จะต้องอยู่บนหลักพื้นฐานของความถูกต้องดีงาม มิได้หวังผลประโยชน์ตอบแทน โดยสิ่งที่ควรกตัญญูทศเวทีแบ่งเป็น 5 ประการ ดังนี้ คือ

2.1 กตัญญูต่อบุคคล คือ ใครก็ตามที่เคยมีพระคุณต่อเรา ไม่ว่าจะมากน้อยเพียงไร จะต้องกตัญญูรู้คุณท่านติดตามระลึกถึงเสมอด้วยความซาบซึ้งพยายามหาโอกาสตอบแทนคุณท่านให้ได้ โดยเฉพาะพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสงฆ์ พ่อแม่ ครู อุปัชฌาย์อาจารย์ พระมหากษัตริย์หรือผู้ปกครองที่ทรงทศพิธราชธรรม จะต้องตามระลึกนึกถึงพระคุณของท่านให้จงหนัก ให้ปฏิบัติตัวให้เป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ เป็นศิษย์ที่ดีของครูอาจารย์ เป็นพลเมืองที่ดีของประเทศไทย และเป็นพุทธมามกะเสมอ

2.2 กตัญญูต่อสัตว์ คือ สัตว์ที่มีคุณต่อเรา เช่น ช้าง ม้า วัว ควาย ที่ใช้งาน จะต้องใช้ด้วยความกรุณาปราณี ไม่เยียนตีมันจนเหลือเกิน อย่าใช้งานหนักจนเป็นการทรมาน ขณะเดียวกันต้องเลี้ยงดูให้อาหารอย่าให้อดอยาก ให้ได้กิน ได้นอน ได้พักผ่อนตามเวลา

2.3 กตัญญูต่อสิ่งของ คือ ของสิ่งใดก็ตามที่มีคุณต่อเรา เช่น หนังสือธรรมะ หนังสือเรียน สถานศึกษา วัด ต้นไม้ ป่าไม้ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการหาเลี้ยงชีพ ฯลฯ จะต้องปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านั้นให้ดี ไม่ลบหลู่ดูแคลน ไม่ทำลาย

2.4 กตัญญูต่อบุญ คือ รู้ว่าคนเราเกิดมามีอายุยืนยาว ร่างกายแข็งแรง ผิวพรรณดี สติปัญญาเฉลียวฉลาด มีความสุขความเจริญ มีความก้าวหน้า มีทรัพย์สมบัติมาก ก็เนื่องมาจากผลของบุญ จะไปสวรรค์หรือกระทั่งไปพระนิพพานได้ก็ด้วยบุญ กล่าวได้ว่า ทุกอย่างสำเร็จได้ด้วยบุญ ทั้งบุญเก่าที่ได้สะสมมาดีแล้ว และบุญใหม่ที่เพียรสร้างขึ้นประกอบกัน จึงมีความรู้คุณของบุญ มีความอ่อนน้อมในตัวเอง ไม่ดูถูกบุญ ตามระลึกถึงบุญเก่าให้จิตใจชุ่มชื่น และไม่ประมาทในการสร้างบุญใหม่ให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

2.5 กตัญญูต่อตนเอง คือ รู้ว่าร่างกายของเรานี้เป็นอุปกรณ์สำคัญที่เราจะได้อาศัยใช้ในการทำความดี ใช้ในการสร้างบุญกุศลนานาประการเพื่อความ สุข ความเจริญก้าวหน้าแก่ตนเองต่อไป จึงทะนุถนอมดูแลร่างกายรักษาสุขภาพให้ดี ไม่ทำลายด้วยการกินเหล้าเสพสิ่งเสพติดเที่ยวเตร่ดึก ๆ ดื่น ๆ และไม่นำร่างกายนี้ไปประกอบความชั่ว เช่น ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ เจ้าชู้ เป็นต้น อันเป็นการทำลายตนเอง

3. กิจกรรมแนะแนวแบบปกติหมายถึง กิจกรรมแนะแนวที่จัดตามแนวทางหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานของกระทรวงศึกษาธิการ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีวิธีดำเนินการทดลอง ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- 1.1 ประชากร ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนอนุบาลดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี
- 1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี ปีการศึกษา 2559 โดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่มโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม กลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ทดลองในการวิจัยได้แก่ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวทีจำนวน 13 กิจกรรม ได้แก่ 1) ปฐมนิเทศ 2) ลูกคือดวงใจของพ่อแม่ 3) เย็นยอดกตัญญู 4) คำน้อย แม่มหัศจรรย์ ที่โลกไม่มีวันลืม 5) บันทึกเล่มที่ 156) รางวัลให้ครู 7) ศิษย์หัวดี 8) โคด่ายอดกตัญญู 9) โรงเรียนมีบุญคุณแก่นักเรียน 10) เพื่อนเอ๋ย สายไปหรือเปล่า 11) การให้คือการสื่อสารที่ยิ่งใหญ่ 12) การควบคุมตนเองและ 13) ปัจฉิมนิเทศ

2.2 เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดความกตัญญูทเวทีที่เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีจำนวน 40 ข้อ ซึ่งมีความอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 0.26 ถึง 0.67 มีความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .90

2.3 กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ขั้นก่อนการทดลอง

ขั้นที่ 1 ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิจัย โดยทำหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการนำแบบวัดความกตัญญูทเวทีไปให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อวัดความกตัญญูทเวทีคะแนนที่ได้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง(Pre-test)

3.2 ขั้นดำเนินการทดลอง

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวทีกับกลุ่มทดลอง และใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติกับกลุ่มควบคุมสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 13 กิจกรรม เริ่มเดือนสิงหาคมถึงเดือนกันยายน 2559 รวม 4 สัปดาห์

ขั้นที่ 2 ทำแบบวัดความกตัญญูทเวที หลังการทดลอง (Post-test) โดยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดความกตัญญูทเวที หลังการทดลอง 1 สัปดาห์

ขั้นที่ 3 นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดความกตัญญูทเวที ไปวิเคราะห์เปรียบเทียบด้วยวิธีการทางสถิติ โดยการทดสอบค่าที

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 แบบวัดความกตัญญูทเวที หาค่าความตรงโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามกับ และนิยามปฏิบัติการ จากการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ ต่อจากนั้นนำแบบวัดความกตัญญูทเวที ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีคุณลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อค่าความเที่ยง ค่าอำนาจจำแนก

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

4.2 เครื่องมือที่เป็นชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที มีค่าความตรงโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ด้านเนื้อหาและด้านโครงสร้างของชุดกิจกรรมแนะแนว จากการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ

4.3 ผู้วิจัยนำข้อมูล ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล มาวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

4.3.1 นำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.3.2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความกตัญญูทเวทีของกลุ่มทดลองโดยการทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent)

4.3.3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความกตัญญูทเวทีของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าทีแบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test independent)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ปรากฏผลตามตารางที่ 4.1 – 4.3 ดังนี้

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบความกตัญญูทเวทีของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการใช้กิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที

ความกตัญญูทเวที	n	$\bar{X}$	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	30	3.82	.25	0.06
กลุ่มควบคุม	30	3.81	.29	

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความกตัญญูทเวทีของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีความกตัญญูทเวทีไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความกตัญญูทเวทีของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที

ความกตัญญูทเวที ของกลุ่มทดลอง	n	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนการทดลอง	30	3.82	.25	3.79 *
หลังการทดลอง	30	4.28	.52	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความกตัญญูทเวทีของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง พบว่า ก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที นักเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนความกตัญญู เท่ากับ 3.82 (S.D.=.25) และภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวทีนักเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนน ความกตัญญูทเวที เท่ากับ 4.28 (S.D.= .52) สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความกตัญญูทเวทีสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความกตัญญูทเวทีของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที และกลุ่มควบคุมหลังจากใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ

ความกตัญญูทเวที	n	$\bar{X}$	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	30	4.28	.52	1.96 *
กลุ่มควบคุม	30	4.05	.39	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความกตัญญูทเวทีของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุม พบว่า ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที นักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยความกตัญญูทเวที เท่ากับ 4.28 (S.D.= .52) ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุม ภายหลังการใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ มีค่าเฉลี่ยความกตัญญูทเวที เท่ากับ 4.05 (S.D.=.39) สรุปได้ว่าความกตัญญูทเวทีของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีความกตัญญูทเวทีสูงกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวทีที่มีต่อการพัฒนาความกตัญญูทเวทีของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี ผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้

1. เปรียบเทียบผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวทีของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวทีผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที มีค่าเฉลี่ยความกตัญญูทเวที สูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05
2. เปรียบเทียบผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวทีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวทีกับกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทเวที มีความกตัญญูทเวที สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

อภิปรายผล

จากการวิจัย เรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวทีของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี อภิปรายผลได้ดังนี้

1. ภายหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวที มีความกตัญญูตเวทีสูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวทีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้การวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวที นักเรียนมีความกตัญญูตเวที สูงขึ้นได้ เพราะชุดกิจกรรมแนะแนวที่นำมาใช้เป็นชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีระบบ รูปแบบ ขั้นตอน ชัดเจน โดยใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมแบบการเสริมสร้างการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (ERGA) (สมรทองดี, 2555, น.49) ซึ่งมีการดำเนินกิจกรรม 4 ขั้นตอน โดยมีวงจรการเรียนรู้ (four phases of the learning Cycle) คือ ขั้นที่ 1 ขั้นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์(Experiencing) ขั้นที่ 2 ขั้นการสะท้อนกลับการเรียนรู้ (Reflecting) ขั้นที่ 3 ขั้นสรุปสาระสู่ชีวิต (Generalizing) และ 4 ขั้นคิดและนำไปปฏิบัติ (Applying) ซึ่งมีขั้นตอน มุ่งให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนรู้ได้คิดวิเคราะห์ แยกแยะ เปรียบเทียบ ศึกษากรณีตัวอย่าง เทคนิคการอภิปรายกลุ่ม การลงมือปฏิบัติจริง ใช้เทคนิควิธีการที่หลากหลายทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับเกิดการเรียนรู้และประมวลข้อความรู้เพื่อนำมาปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันส่งผลให้การแสดงออกด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความกตัญญูตเวทีของนักเรียนไปในทางที่ดีขึ้น มีความรอบคอบสามารถใช้เหตุผลในการตัดสินใจ ไม่เอาเปรียบผู้อื่น และสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของปราณี เดชบุญ (2546) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความรับผิดชอบ ด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวในการฝึก เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน จำนวน 12 กิจกรรม มีระยะเวลาการทดลองครั้งละ 50 นาที ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการทดลองนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีความรู้และพฤติกรรมความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวในระดับมากที่สุดและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐวีร์ นงนุช (2552) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการรู้จักและเข้าใจตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า การรู้จักและเข้าใจตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งโดยรวมและรายด้านคือ ด้านความต้องการและความรู้สึกของตนเอง ด้านความสนใจ ความถนัดที่เกี่ยวข้องกับการเรียนและอาชีพ ด้านความรักนับถือตนเองและผู้อื่น และด้านการแก้ปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง และภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการรู้จักและเข้าใจตนเอง นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 รู้จักและเข้าใจตนเองเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลธิชาจันมณี (2554, น.113) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักศึกษาตามนโยบาย 3D ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของศูนย์วิทยพัฒนา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชยะลา ผลการศึกษาพบว่า ภายหลังการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 3D นักศึกษามีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามนโยบาย สถานศึกษา 3D สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวทีที่มีความกตัญญูตเวที สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูตเวทีในกลุ่มทดลองทำให้นักเรียนมีความกตัญญูตเวทีสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ ทั้งนี้เป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนว เป็นชุดกิจกรรมที่ดีมีคุณภาพ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

โดยการนำวิธีการที่เป็นระบบ นักเรียนได้ปฏิบัติและร่วมกิจกรรมอย่างมีขั้นตอนตามลำดับ ครอบคลุมเนื้อหาและขั้นตอนตามแผนที่ได้กำหนด โดยการมุ่งจัดประสบการณ์ตรงให้กับนักเรียน และนักเรียนได้ร่วมกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบทำให้มีแรงจูงใจ นักเรียนเห็นคุณค่า ประโยชน์ที่ได้รับและสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้นักเรียนมีความสนใจในกิจกรรมที่จัด มีความพอใจ สนุกและมีความสุขกับการร่วมกิจกรรม นักเรียนได้ร่วมคิดวิเคราะห์ แยกแยะ แสดงความคิดเห็น ปฏิบัติจริง สามารถเปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำ การแสดงออกและการปฏิบัติที่ถูกต้องและเหมาะสม นักเรียนมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ได้ร่วมกิจกรรมกลุ่ม ได้ลงมือปฏิบัติจริง ได้ทดลอง ได้ศึกษาจากบุคคลตัวอย่างและบุคคลต้นแบบ และสามารถนำคุณธรรม จริยธรรม ความรู้ แนวปฏิบัติที่ดีและถูกต้อง ไปบูรณาการและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีความกตัญญูต่องานที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นซึ่งแตกต่างกับการใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติที่ผู้วิจัยได้อธิบายข้อความรู้และให้นักเรียนได้ศึกษาจากใบความรู้ และใบงาน เป็นกิจกรรมที่ครูได้จัดเตรียมให้นักเรียนได้ศึกษาทำความเข้าใจ คิดวิเคราะห์แยกแยะตามวิจารณ์ญาณ โดยไม่ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์และการปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนระหว่างครูและเพื่อนนักเรียนด้วยกันเป็นส่วนน้อย ลักษณะการทำให้เป็นส่วนบุคคล ไม่ได้เปลี่ยนอิริยาบถ จึงทำให้นักเรียนมีความคิดที่จำกัดไม่ได้แสดงความคิดเห็นและแสดงออก ทำให้บรรยากาศในการร่วมกิจกรรมของกลุ่มควบคุมมีความน่าสนใจน้อยกว่ากลุ่มทดลอง ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อรพิน สุขแจ่ม (2546, น.69) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการประหยัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีราษฎร์ จังหวัดชุมพร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการประหยัด มีการประหยัดมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุมพร สงสุวรรณ (2551, น. 41) ได้ศึกษาผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจิตรลดา การศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีวินัยในตนเองมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุษกรณ์ สุวรรณรัตน์ (2554, น. 62) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมขยันหมั่นเพียรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจะนะชนูปถัมภ์ จังหวัดสงขลา การศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมขยันหมั่นเพียร มีพฤติกรรมขยันหมั่นเพียรสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูต่องานที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นซึ่งแตกต่างกับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติที่ผู้วิจัยได้อธิบายข้อความรู้และให้นักเรียนได้ศึกษาจากใบความรู้ และใบงาน เป็นกิจกรรมที่ครูได้จัดเตรียมให้นักเรียนได้ศึกษาทำความเข้าใจ คิดวิเคราะห์แยกแยะตามวิจารณ์ญาณ โดยไม่ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์และการปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนระหว่างครูและเพื่อนนักเรียนด้วยกันเป็นส่วนน้อย ลักษณะการทำให้เป็นส่วนบุคคล ไม่ได้เปลี่ยนอิริยาบถ จึงทำให้นักเรียนมีความคิดที่จำกัดไม่ได้แสดงความคิดเห็นและแสดงออก ทำให้บรรยากาศในการร่วมกิจกรรมของกลุ่มควบคุมมีความน่าสนใจน้อยกว่ากลุ่มทดลอง ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อรพิน สุขแจ่ม (2546, น.69) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการประหยัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีราษฎร์ จังหวัดชุมพร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการประหยัด มีการประหยัดมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุมพร สงสุวรรณ (2551, น. 41) ได้ศึกษาผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจิตรลดา การศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีวินัยในตนเองมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุษกรณ์ สุวรรณรัตน์ (2554, น. 62) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมขยันหมั่นเพียรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจะนะชนูปถัมภ์ จังหวัดสงขลา การศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมขยันหมั่นเพียร มีพฤติกรรมขยันหมั่นเพียรสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 ครูรายวิชาทั่วไปหรือผู้สนใจ ที่จะนำชุดกิจกรรมไปประยุกต์ใช้ต้องศึกษากระบวนการให้คำปรึกษา หากใช้กับนักเรียนชั้นอื่นต้องปรับรูปแบบกิจกรรมให้เหมาะสมกับบริบทของนักเรียนชั้นนั้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

2.1 ควรศึกษาเพื่อพัฒนาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทศวรรษที่สำหรับใช้กับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามตัวแปรอื่นๆ ด้วย เช่น เพศ อายุ สถานภาพพ่อแม่ เศรษฐกิจ

2.2 ควรทำการวิจัยและเปรียบเทียบผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทศวรรษที่ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามตัวแปรอื่นๆ ด้วย เช่น เพศ อายุ สถานภาพพ่อแม่ เศรษฐกิจ

2.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความกตัญญูทศวรรษที่ของนักเรียนทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแนวโน้มของนักเรียนเพื่อพัฒนาความกตัญญูทศวรรษที่

บรรณานุกรม

- ชลธิชา จันทมน้อย. (2554). ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักศึกษาตามนโยบายสถานศึกษา 3D ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของ ศูนย์วิทยพัฒนา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ยะลา (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนวไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- ณัฐวีร์ นนุช. (2552). ผลของกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการรู้ จักและเข้าใจตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- บุษกรณ์ สุวรรณรัตน์. (2554). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมขยันหมั่นเพียร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจนะชนูปถัมภ์ จังหวัดสงขลา (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนว ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- ปราณี เดชบุญ. (2546). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ จังหวัดนครราชสีมา (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนว ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- สมเด็จพระสังฆราช. (สาปสุสเทวมหาเถร). (2542). พุทธศาสนสุภาษิต (เล่ม 1). พิมพ์ครั้งที่ 33. มหามกุฏราชวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สมรทองดีและปราณี งามสูตร. (2545). “แนวคิดในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว” ใน ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือและกิจกรรมแนะแนวหน่วยที่ 9 หน้า 1-66. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- สมรทองดี. (2555). หน่วยที่ 9 แนวคิดในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว. ใน ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือและกิจกรรมแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- อรพิน สุขแจ่ม. (2546). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการประหยัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีราษฎร์ จังหวัดชุมพร. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนวไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- อุมาพร สงสุวรรณ. (2551). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้น

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจิตรดา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนวไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.

